

- tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności następujących przepisów spornej decyzji:
 - art. 1 lit. c).
 - art. 2 lit. c);
- tytułem żądania ewentualnego — istotne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszącą odwołanie;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości, w tym kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem;
- w przypadku gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, przekazanie sprawy izbie Sądu w zmienionym składzie oraz orzeczenie, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi pięć zarzutów na uzasadnienie swego odwołania.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia przez Sąd przepisów w zakresie uzasadnienia i prawa do obrony w ramach badania wywierania przez Areva S.A. decydującego wpływu na Areva T&D SA i Areva T&D AG w okresie od 9 stycznia do 11 maja 2004 r. W tym względzie wnosząca odwołanie zwraca uwagę, że Sąd naruszył art. 36 i 53 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (obowiązek Sądu uzasadniania swoich własnych wyroków), ponieważ w pkt 150 zaskarżonego wyroku zastąpił on ocenę Komisji własnym wnioskowaniem, dodając a posteriori do spornej decyzji uzasadnienie, które się w niej nie znajduje. Wnosząca odwołanie zwraca jednocześnie uwagę, że Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia, ponieważ powołane przezeń argumenty nie pozwalają zrozumieć powodów, dla których nie uwzględnił on argumentów podniesionych przez wnoszącą odwołanie. Wreszcie wnosząca odwołanie zwraca uwagę na fakt, że Sąd naruszył prawo Areva S.A. do obrony, wymagając od niej przedstawienia probatio diabolica w ramach dowodu na okoliczność niewywierania przez spółkę dominującą decydującego wpływu na spółki zależne i odmawiając jej możliwości ustosunkowania się do nowych argumentów, które dodał do spornej decyzji.

Zarzut drugi dotyczy błędnego stosowania przepisów w zakresie odpowiedzialności solidarnej za uiszczenie grzywien skutkiem, którego było naruszenie zasad pewności prawa i indywidualizacji kar. Wnosząca odwołanie twierdzi, że nakładając grzywny, których skutkiem było stworzenie „faktycznej” solidarności pomiędzy dwoma spółkami, które nigdy nie były częścią tej samej jednostki gospodarczej, Sąd naruszył wyżej wymienione zasady.

Zarzut trzeci dotyczy dokonanej przez Sąd błędnej wykładni przepisów dotyczących niezgodnego z prawem delegowania uprawnień przez Komisję, braku uzasadnienia przez Sąd i naruszenia zasady indywidualizacji kar i sankcji z powodu braku jasnego określenia zakresu odpowiedzialności solidarnej dłużników. W tym względzie Areva S.A. podnosi po pierwsze, że Sąd naruszył prawo opierając się na wykładni decyzji Komisji sprzecznej z jej zamiarem, w celu przyjęcia „rozwiązania”

nieuzasadnionego pod względem prawnym a pozwalającego na odrzucenie argumentów wnoszącej odwołanie dotyczących delegowania uprawnień przez Komisję. Wnosząca odwołanie podnosi po drugie, że przyjęte przez Sąd rozwiązanie narusza ogólne zasady pewności prawa i indywidualizacji kar.

Zarzut czwarty i ostatni dotyczy błędnego stosowania zasad proporcjonalności i równego traktowania w odniesieniu do solidarnej odpowiedzialności Areva S.A. z tytułu grzywny. Wnosząca odwołanie jest zdania, że Sąd nie korzystając z nieograniczonego prawa orzekania i potwierdzając przypisanie grzywien, które nie uwzględniła czasu trwania popełnionego naruszenia, naruszył przytoczone zasady.

—————

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-117/07 i T-121/07 Areva i in. przeciwko Komisji, wniesione w dniu 25 maja 2011 r. przez Alstom, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding S.A., Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D S.A., Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG

(Sprawa C-253/11 P)

(2011/C 211/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Alstom, T&D Holding, dawniej Areva T&D Holding SA, Alstom Grid SAS, dawniej Areva T&D SA, Alstom Grid AG, dawniej Areva T&D AG (przedstawiciele: adwokaci J. Derenne i A. Müller-Rappard)

Druga strona postępowania: Areva, Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 3 marca 2011 r. w sprawach połączonych T-117/07 i T-121/07 Areva S.A., Areva T&D Holding S.A., Areva T&D AG, Areva T&D S.A. i Alstom przeciwko Komisji Europejskiej;
- w przypadku gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia:
 - tytułem żądania głównego — stwierdzenie nieważności następujących przepisów decyzji Komisji C(2006) 6762 z dnia 24 stycznia 2007 r. (sprawa COMP/F/38.899 — Urządzenia z izolacją gazową):
 - art. 1, b) [Alstom],
 - art. 1, d) [Alstom Grid AG (dawniej Areva T&D AG)],
 - art. 1, e) [T&D Holding (dawniej Areva T&D Holding S.A.)],
 - art. 1, f) [Alstom Grid SAS (dawniej Areva T&D S.A.)],
 - art. 2, b) [Alstom],

- art. 2, c) [Alstom, Alstom Grid AG (dawniej Areva T&D AG), T&D Holding (dawniej Areva T&D Holding S.A.) i Alstom Grid SAS (dawniej Areva T&D S.A.)];
- tytułem żądania ewentualnego — istotne obniżenie wysokości grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości, w tym kosztami poniesionymi przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu przed Sądem;
- w przypadku gdyby Trybunał uznał, że stan postępowania nie pozwala na wydanie ostatecznego orzeczenia, przekazanie sprawy izbie Sądu w zmienionym składzie oraz orzeczenie, iż rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów zostanie wydane w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie podnoszą pięć zarzutów na uzasadnienie swego odwołania.

W ramach zarzutu pierwszego, który składa się z dwóch części wnoszące odwołanie twierdzą, iż Sąd naruszył art. 269 TFUE orzekając, iż decyzja Komisji została dostatecznie uzasadniona. Zarzucają one Sądowi w tym względzie po pierwsze, iż orzekł w pkt 90–99 wyroku, że Komisja uzasadniła dostatecznie pod względem prawnym wniosek solidarnej odpowiedzialności Alstom z Areva T&D S.A. i Areva T&D AG, oparty na fakcie, że Alstom nie obaliła domniemania, iż wywierała ona decydujący wpływ na swoje spółki zależne, podczas gdy Komisja nie ustosunkowała się do dowodów dostarczonych przez Alstom powołanych w celu obalenia tego domniemania (część pierwsza zarzutu). Po drugie, wnoszące odwołania zarzucają Sądowi, iż w pkt 200 wydanego wyroku orzekł, że Komisja mogła nie podawać powodów, dla których uznała, że dwie spółki nie stanowiące jednostki gospodarczej w dniu wydania decyzji, mogą zostać obciążone solidarną odpowiedzialnością z tytułu uiszczenia grzywny.

W ramach zarzutu drugiego wnoszące odwołanie powołują się na naruszenie przez Sąd art. 36 i 53 Protokołu nr 3 w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości w związku z art. 263 TFUE, w zakresie jakim Sąd zastąpił w pkt 101–110 (część pierwsza), 148–150 (część druga) i 214–216 (część trzecia), ocenę Komisji swym własnym wnioskowaniem, dodając a posteriori do zaskarżonej decyzji uzasadnienie, które się w niej nie znajduje. Tym samym Alstom i in. zarzucają Sądowi orzeczenie w pkt 206 zaskarżonego wyroku, że dwie spółki, które nie tworzą jednostki gospodarczej w dniu wydania zaskarżonej decyzji mogą zostać obciążone solidarną odpowiedzialnością z tytułu uiszczenia grzywny (część czwarta).

Zarzut trzeci, który składa się z dwóch części dotyczy faktu, iż Sąd wymagał od wnoszących odwołanie przedstawienia probatio diablica, naruszając art. 101 TFUE, a w szczególności przepisy regulujące możliwość przypisania spółce dominującej odpowiedzialności za praktyki spółek zależnych oraz naruszając prawo do rzetelnego procesu sądowego i zasadę

domniemania niewinności, ustanowione w art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskich. Wnoszące odwołanie twierdzą:

- a) z jednej strony, że przypisując odpowiedzialność za praktyki, których dopuściły się spółki zależne spółce dominującej Alstom oraz stosując wypracowaną w orzecznictwie zasadę domniemania wywierania przez spółkę dominującą decydującego wpływu na spółki zależne, Sąd naruszył w pkt 84–110 wydanego wyroku, prawo do rzetelnego procesu oraz zasadę domniemania niewinności, przyjmując w kontekście przypisania odpowiedzialności spółce dominującej, definicję wywierania decydującego wpływu przez spółkę dominującą na spółki zależne pozostającą całkowicie bez związku z rzeczywistym zachowaniem tych spółek na rynku, którego dotyczy spór, a tym samym nadając temu domniemaniu charakter niepodważalny;
- b) z drugiej strony, że Sąd naruszył prawo w pkt 144–152 wydanego wyroku, określając zakres rzeczywistego wywierania przez Areva T&D Holding S.A. decydującego wpływu na Areva T&D S.A. i Areva T&D AG w okresie od dnia 9 stycznia do dnia 11 maja 2004 r.

Zarzut czwarty dotyczy błędnej wykładni przez Sąd pojęcia solidarności, w zakresie w jakim w pkt 214–216 wydanego wyroku orzekł on, że solidarność określa odpowiednio kwoty udziału poszczególnych spółek w nałożonej na nie grzywnie, za którą ponoszą solidarnie odpowiedzialność (część pierwsza) oraz w zakresie w jakim w pkt 232–236 i 238–242 zaskarżonego wyroku naruszył zasady pewności prawa, indywidualizacji kar a także art. 13 TUE w odniesieniu do oddelegowania przez Komisję uprawnienia do określenia odpowiedzialności każdego z objętych sankcją przedsiębiorstw.

Zarzut piąty dotyczy uchybienia przez Sąd swemu obowiązkowi ustosunkowania się do przedstawionych zarzutów, w zakresie w jakim błędnie orzeka on w pkt 223–230 wyroku w przedmiocie zarzutu dotyczącego naruszenia prawa do skutecznej skargi oraz skutecznej ochrony sądowej, nie odpowiadając w konsekwencji na zarzut, który został podniesiony, ale na inny zarzut, na który się nie powołano.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 15 kwietnia 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Milano — Włochy) — Vitra Patente AG przeciwko High Tech Srl

(Sprawa C-219/09) ⁽¹⁾

(2011/C 211/38)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 205 z 29.8.2009.